

Sygn. akt I ACa 446/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Kurzawa

Sędziowie: SA Ewa Kaniok (spr.)

SO (del.) Alicja Fronczyk

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Katryńska

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt XXVI GC 986/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z o.o. z siedzibą w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Alicja Fronczyk Przemysław Kurzawa Ewa Kaniok

Sygn. akt I ACa 446/16

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. i orzeczenie, że pozwana ma zapłacić powódce kwotę 107.300,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając pozew powódka wskazała, że strony postępowania zawarły umowę na mocy której (...) S.A. zobowiązała się do odpłatnego prowadzenia rozliczeń bezgotówkowych klientów nabywających paliwa i inne towary lub usługi na stacjach paliw (...) sp. z o.o. za pośrednictwem kart (...). Na podstawie tej umowy podmioty, które otrzymywały od (...) S.A. kartę (...) do bezgotówkowego rozliczania towarów i usług zakupionych na stacjach (...) dokonywały zakupu paliwa lub innych towarów lub usług, nie płaciły bezpośrednio (...) sp. z o.o. w dniu, w którym otrzymywały od spółki towary i usługi, ale płaciły zbiorczo raz w miesiącu na rzecz (...) S.A. Powstała zatem sytuacja, w której spółka wydawała towary i świadczyła usługi, za które wynagrodzenie klienci płacili bezpośrednio do (...) S.A., następnie (...) S.A. po 30 lub 45 dniach od wystawienia przez spółkę faktury VAT, dokonywała rozliczenia ze spółką i potrącała sobie prowizję oraz rabat generalny w wysokości 0,02 gr/l. Umowa została rozwiązana z dniem 31 marca 2012 r. Dochodzona

wierzytelność w kwocie 107.300,01 zł stanowi sumę skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę od dokonanych po terminie płatności.

Dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, XXVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie pod sygn. akt XXVI GNc 445/12 (nakaz zapłaty k. 132 w sprawie o sygn. akt XXVI GC 986/12)

Pismem procesowym z dnia 12 grudnia 2012 r. (...) S.A. z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając sprzeciw pozwana zarzuciła, że do pozwu nie dołączono dokumentów fiskalnych (paragonów) w oparciu, o które wystawione zostały załączone do pozwu faktury VAT, wobec czego nie sposób zweryfikować, czy kwoty na które zostały wystawione sporne faktury VAT, odzwierciedlają rzeczywistą wartość towarów i usług nabytych przez klientów na stacjach (...).

Pozwana twierdzi, iż bezpodstawne jest powoływanie się przez powódkę na uznanie do jakiego miało dojść w piśmie pozwanej z dnia 6 sierpnia 2012 r.

Dodatkowo pozwana podkreśliła, iż została zmuszona do potrącenia z bieżących należności pięciu not obciążeniowych celem wyrównania uszczerbku za straty wyrządzone jej przez spółkę (...), wobec niezwrócenia terminali (...) z chwilą rozwiązania umowy lub zwrócenia ich w stanie uszkodzonym.

Pozwana zarzuciła, iż na podstawie zebranego materiału dowodowego nie sposób jest ustalić, czy wierzytelności z tytułu odsetek ustawowych wyliczonych w oparciu o faktury VAT i płatności (...) załączone do pozwu nie zostały już zaspokojone chociażby z gwarancji bankowej. Zdaniem pozwanej wystawione przez (...) faktury VAT zostały zawyżone, ponadto nie zostały udokumentowane potwierdzeniami odbioru towarów i paragonami fiskalnymi oraz zostały nieprawidłowo zaksięgowane. Wobec powyższego powodowa spółka nie była uprawniona do naliczenia odsetek ustawowych od nieprawidłowych i niewymagalnych faktur VAT.

Pozwana oświadczyła, że postanowiła celem spełnienia warunków rabatowych udzielonych klientom, skorzystać z zawartego w umowie w § 3 pkt. 3.2.4 prawa do zmiany rabatu generalnego w dowolnym momencie, w celu spełnienia warunków rabatowych udzielonych klientom (...), zgodnie z umowami współpracy i podwyższyła rabat z dotychczasowych 0,02 zł do 0,05 zł. Powódka natomiast nie uwzględniła w/w wartości rabatu w wystawionych przez siebie fakturach VAT, ewidentnie zawyżając ich wartość o 139.766,20 zł w I kwartale 2012 r., a następnie jeszcze naliczając odsetki ustawowe od nieprawidłowych i nienależnych zobowiązań (...) S.A.

Pozwana podkreśliła również, że (...) pomimo oczywistego obowiązku zwrotu sprzętu, który powstał już z początkiem kwietnia 2012 r. oraz wielokrotnych pisemnych wezwań ze strony (...) S.A. rozliczyła się z posiadanego sprzętu dopiero po niemal 4 miesiącach wobec czego (...) S.A. nie mogąc korzystać ze swojego mienia uprawniona była do naliczenia opłat odpowiadających czynszowi najmu terminali z tego tytułu i wystawienia stosownych not obciążeniowych.

Pozwana zaznaczyła również, że zwrócony przez (...) sprzęt był uszkodzony i niekompletny, co w odniesieniu do zapisów Umowy Najmu (...) dało (...) S.A. prawo do obciążenia (...) sp. z o.o. kosztami wykonanych napraw uszkodzonego mienia.

Pozwana zarzuciła, że (...) naliczył odsetki ustawowe od wynikających z jego wyłącznej winy opóźnień w realizacji gwarancji bankowej, które tylko same razem stanowią ponad 50% wartości (56 205,67 zł) całego przedmiotu sporu, nawet gdyby wartości rozliczeń prezentowane przez (...) były prawidłowe, co (...) S.A. kwestionuje.

Podniosła, że (...) nie uwzględnił w swoim saldzie księgowym potrącenia wykonanego przez (...) S.A. na łączną kwotę z tytułu 5 wystawionych not obciążeniowych dla (...) Sp. z o.o. tj. 54 778.52 zł dotyczących najmu terminali płatniczych, które (...) S.A. potrąciła zgodnie ze swoim pismem z dnia 06.08.2012 r.

W sprawie o sygn. akt **XXVI GC 25/13** pozwem z dnia 9 października 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. i orzeczenie, że pozwana ma zapłacić powódce kwotę 194.604,81 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając pozew powódka podkreśliła, że strony postępowania zawarły umowę na mocy, której (...) S.A. zobowiązała się do odpłatnego prowadzenia rozliczeń bezgotówkowych klientów nabywających paliwa i inne towary lub usługi na stacjach paliw (...) sp. z o.o. za pośrednictwem kart (...). Powódka podniosła, że na podstawie tej umowy podmioty, które otrzymywały od (...) S.A. kartę (...) do bezgotówkowego rozliczania towarów i usług zakupionych na stacjach (...) i dokonywały zakupu paliwa lub innych towarów lub usług, nie płaciły bezpośrednio (...) sp. z o.o. w dniu, w którym otrzymywały od spółki towary i usługi, ale płaciły zbiorczo raz w miesiącu na rzecz (...) S.A.

Dochodzone roszczenie wynika ze wstrzymania się przez pozwaną z zapłatą faktur VAT. (...) S.A. wstrzymała się z zapłatą faktury VAT w lutym 2012 r. naliczając w sposób stojący w sprzeczności z umową, tzw. dodatkowe rabaty dla klientów, powołując się przy tym na zapisy umowy świadczące o możliwości jednostronnego obciążania powódki rabatami dla klientów (...) pozwana podniosła rabat o 150%.

Powódka podkreśliła, że w kwietniu 2012 r. zobowiązania (...) S.A. wobec powódki zarówno wymagalne jak i niewymagalne z tytułu nierozliczonych zakupów towarów i usług za pośrednictwem obsługiwanych przez (...) S.A. kart wynosiły już 14.384.108,20 zł z czego gwarancja bankowa zabezpieczała jedynie 12.350.00,00 zł. Powódka realizowała gwarancję bankową aż do wyczerpania całości środków w dniu 25 czerwca 2012 r.

Po realizacji całości gwarancji bankowej kilkakrotnie wzywała pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty. Na skutek wezwań pozwana uiściła kwotę 374.000,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...), a następnie kwotę 168.221,48 zł tytułem całkowitej spłaty zobowiązań (...) S.A. wobec (...) sp. z o.o. z tytułu umów współpracy. Do dnia wniesienia powództwa do powodowej spółki nie wpłynęła pełna zapłata za fakturę nr (...) w kwocie 194.604,81 zł.

Powódka zaznaczyła, że pozwana całkowicie zaakceptowała istnienie swojego zobowiązania poprzez dokonane w dniu 06 sierpnia 2012 r. odliczenie kwoty w wysokości 139.766,20 zł z tytułu rabatów oraz kwoty 54.778,52 zł z tytułu not księgowych.

Dnia 12 listopada 2012 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Warszawie, XXVI Wydziale Gospodarczym w sprawie o sygn. akt XXVI GNc 446/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 83 w sprawie o sygn. akt XXVI GC 25/13)

Pismem procesowym z dnia 03 grudnia 2012 r. (...) S.A. z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając sprzeciw pozwana wskazała, że do pozwu nie dołączono dokumentów fiskalnych (paragonów) w oparciu, o które wystawione zostały załączone do pozwu faktury VAT. Dodatkowo podkreśliła, iż została zmuszona do potrącenia z bieżących należności pięciu not obciążeniowych celem odszkodowania za straty wyrządzone jej przez spółkę (...).

W pozostałym zakresie argumentacja, twierdzenia i wnioski dowodowe były tożsame ze zgłoszonymi w sprawie XXVI GC 986/12.

1. (...) nie skorygował wystawionych niezgodnie z zapisami umowy współpracy pomiędzy (...) S.A. i (...) sp. z o.o. z dnia 19.10.2009 r. faktur, których wartość ewidentnie zawyżył o kwotę 139 766,20 zł. (...) S.A. przesłało (...) sp. z o.o. szczegółowe zestawienie zawyżonych faktur w załączniku nr(...) do pisma (...) S.A. z dnia 06.07.2012 r.

2. (...) nie uwzględnił w swoim saldzie księgowym potrącenia wykonanego przez (...) S.A. z tytułu 5 not obciążeniowych dla (...) sp. z o.o., na łączną kwotę 54 778,52 zł dotyczącą terminali płatniczych, które (...) S.A. potrąciła zgodnie ze swoim pismem z dnia 06.08.2012 r.

3. (...) nie rozliczył się do końca z posiadanego sprzętu do akceptacji kart płatniczych będącego własnością (...) S.A.

4. Kwestionując noty obciążeniowe (...) sp. z o.o. nie naprawiła wyrządzonej (...) S.A. szkody z tytułu zagubienia i zniszczenia jej własności, która została pisemnie potwierdzona przez obie strony w 51 protokołach Zwrotu Zestawu (...). (k. 89 – 122).

Postanowieniem z dnia 09 października 2013 r. o na podstawie art. 219 k.p.c. sąd I instancji połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę o sygn. akt XXVI GC 25/13 ze sprawą o sygn. akt XXVI GC 986/12 i postanowił prowadzić je pod sygn. akt XXVI GC 986/12. (k. 457 w sprawie o sygn. akt XXVI GC 986/12).

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 107 300,01 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia 09 października 2012 r. do dnia zapłaty; w punkcie drugim zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 9.235,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w punkcie trzecim nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 268,00 zł tytułem kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa; w punkcie czwartym nakazał zwrócić (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa kwotę 1.600,00 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki; w punkcie piątym zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 194.604,81 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej, liczonymi od dnia 06 maja 2012 r. do dnia zapłaty; w punkcie szóstym zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 13.348,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że strony współpracowały od około 10 lat.

Dnia 19 października 2009 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę na mocy, której (...) S.A. zobowiązała się do odpłatnego prowadzenia rozliczeń bezgotówkowych klientów nabywających paliwa i inne towary lub usługi na stacjach paliw (...) sp. z o.o. za pośrednictwem kart (...).

Na podstawie tej umowy podmioty, które otrzymywały od (...) S.A. kartę (...) do bezgotówkowego rozliczania towarów i usług zakupionych na stacjach (...) i dokonywały zakupu paliwa lub innych towarów lub usług, nie płaciły bezpośrednio (...) sp. z o.o. w dniu, w którym otrzymywały od spółki towary i usługi, ale płaciły zbiorczo, raz w miesiącu na rzecz (...) S.A. Powstała zatem sytuacja, w której spółka wydawała towary i świadczyła usługi za które wynagrodzenie klienci płacili bezpośrednio do (...) S.A., następnie (...) S.A. po 30 lub 45 dniach od wystawienia przez spółkę faktury VAT dokonywała rozliczenia ze spółką i potrącała sobie prowizję oraz rabat generalny w wysokości 0,02 gr/l. Miesięcznie były to kwoty rzędu ok. 10.000.000,00 zł.

Zgodnie z § 1 pkt 1 umowy z dnia 19 października 2009 r. strony uzgodniły, że na wymienionych w ZAŁĄCZNIKU NR (...) stacjach (...), (...), który przedłoży ważną KARTĘ (...), umożliwiony zostanie zakup i pobranie w imieniu (...). (...) w momencie składania każdorazowo wiążącej oferty zakupu przez (...), kupuje paliwa i towary, po czym odsprzedaje je (...) za pośrednictwem (...).

Natomiast w pkt. 4 i 5 § 1 umowy wskazano, że (...) zaprojektuje i wdroży na stacjach (...) system (...), umożliwiający (...) bezgotówkowy odbiór PALIW I TOWARÓW oraz będzie tym systemem zarządzać, zgodnie z postanowieniami umowy. (...), jako kupujący, będzie płacić (...) za pobrane przez (...) paliwo, towary i usługi na stacjach (...) zgodnie z warunkami umowy.

Zgodnie ze schematem rozliczeń określonym w umowie, dane do rozliczeń pochodziły od (...) S.A.

W § 3 pkt 2.1 umowy określono, że w każdy roboczy poniedziałek każdego tygodnia (P), poza dniami ustawowo wolnymi od pracy, po spłynięciu do centrum (...) danych transakcji z okresu od ostatniego elektronicznego raportu (poniedziałek do niedzieli) z terminali (...) zainstalowanych na stacjach (...) oraz ich przetworzeniu, (...) obliczy należności (...) wobec (...) oraz należności brutto (...) wobec (...) za ostatni okres rozliczeniowy, co oznacza sumę transakcji kupna PALIWA i TOWARÓW, nie pomniejszoną o jakiegokolwiek prowizje dla (...), oraz kwotę należnej prowizji (...) wobec (...) za ten okres. Wszystkie te informacje zostaną przekazane (...) w formie elektronicznej. Informacja ta podzielona zostanie odpowiednio dla klientów kategorii A i kategorii B. Definicja klientów kategorii A i B znajduje się w § 3, punkcie 2.2. (W roboczy dzień P+1, poza dniami ustawowo wolnymi od pracy, (...) porówna otrzymane z (...) dane z danymi własnymi (...)).

W razie rozbieżności pomiędzy danymi (...) a danymi (...), (...) winno dostarczyć do (...) nie później niż dnia P +4 wszystkie paragony fiskalne i wydruki transakcji (...) dotyczące danego okresu. (...) winno w takim wypadku zidentyfikować powody rozbieżności. W wypadku, gdy (...) nie będzie w stanie udowodnić, że dana transakcja została dokonana za pośrednictwem (...), (...) ma obowiązek pokryć różnicę. We wszystkich pozostałych wypadkach, różnicę pokryje (...).

Sąd Okręgowy ocenił, że w niniejszych sprawach nie zaistniały podstawy do przedstawienia paragonów fiskalnych przez (...), gdyż obie strony nie kwestionowały danych źródłowych przyjętych do wzajemnych rozliczeń, sporna była jedynie wysokość rabatu, który (...) podniósł jednostronnie o 150% z 2 gr/l do 5 gr/l.

Ponadto określono, iż na początku każdego roboczego tygodnia, nie później niż w czwartek, (...) wyśle (...) dwie faktury za wszelkie należności (...) wobec (...), obliczone na podstawie §3, punkt 2.1 i 2.2, zgodne ze zsumowanymi transakcjami zawartymi w tygodniowym raporcie elektronicznym (...) i pomniejszone o rabat generalny obliczony na podstawie §3, punkt 3.2. Jedna faktura dotyczyć będzie transakcji dokonanych przez (...) należących do grupy A, a druga, należących do grupy B. Termin płatności za wymienione wyżej faktury (...) wynosić będzie 31 dni od daty wystawienia faktury za fakturę dla (...) kategorii A, oraz 45 dni za faktury dla (...) kategorii B. (§ 3 pkt. 2.2.1.).

Każdego roboczego tygodnia, nie później niż w czwartek, (...) wyśle (...) fakturę za prowizję stałą i inne usługi należne (...) ze strony (...), zgodnie z § 3. Termin płatności wynosi 14 dni od daty wystawienia faktury. (§ 3 pkt. 2.2.2. umowy)

W § 3 pkt. 3 umowy określono zasady płatności oraz wysokość i zasady przyznawania rabatów. Zgodnie z pkt 3 § 3 umowy, stała prowizja należna (...) ze strony (...) za usługi związane z obsługą bezgotówkowego systemu płatności (...) dla KART (...) ustalona zostaje na poziomie 2,0% netto od obrotu brutto za PALIWA pobierane na stacjach (...) przez (...) w danym okresie rozliczeniowym, z wyłączeniem transakcji opisanych w § 3, punkt 2.1, za które odpowiedzialność ponosi (...). Prowizja stała za TOWARY ustalona zostaje na poziomie 5,0% netto od obrotu brutto generowanego na stacjach (...) poprzez zakup TOWARÓW przez (...), z wyłączeniem transakcji opisanych w § 3, punkt 2.1, za które odpowiedzialność ponosi (...).

Jeśli całkowity obrót PALIWAMI generowany na stacjach (...) za pomocą KART (...) za dany miesiąc kalendarzowy nie przekracza 1.500.000 litrów, (...) wypłaci (...) rabat generalny w wysokości 0,02 zł netto za litr paliwa sprzedany za pomocą KART (...) w danym miesiącu. W wypadku wyższych obrotów, strony uzgadniają że rozpoczną negocjacje w celu ustalenia wyższego rabatu. (...) jest zobowiązana redystrybuować cały wyżej wymieniony rabat (...), za wyjątkiem punktu 3.2.2. (§ 3 pkt 3.2. umowy)

(...) zachowuje sobie prawo decydowania, jak rabat generalny będzie redystrybuowany pomiędzy (...). (...) będzie miesięcznie przysyłać (...) raport zawierający informacje, jak rabat został rozdzielony pomiędzy klientów. (§ 3 pkt. 3.2.1.)

W wypadku opóźnień lub braku płatności, (...) zastrzega sobie prawo anulowania rabatu danemu (...) na pokrycie strat związanych z opóźnionymi płatnościami. (...) ma obowiązek poinformowania (...) o każdorazowym wycofaniu rabatów. (§ 3 pkt. 3.2.2.)

(...) zastrzega sobie prawo do zmiany rabatu generalnego w dowolnym momencie, jeśli będzie to wymagane w celu spełnienia warunków rabatowych udzielonych (...) zgodnie z UMOWAMI WSPÓLRACY (§ 3 pkt. 3.2.4.)

Zgodnie z pkt. 1 § 6 umowa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 roku. (...) ma obowiązek dostarczyć (...) gwarancję bankową zgodnie z § 6 punktem 5. Strony umowy uzgadniają że (...) ma prawo zrealizować gwarancję bankową wyłącznie w przypadkach, w których (...) naruszy obowiązki spłaty należności wynikających z umowy. (...) poinformuje (...) listem poleconym o zamiarze zrealizowania gwarancji bankowej i przyzna (...) dodatkowe dziesięć dni na spłatę zaległych należności. Umowa została zawarta na czas nieokreślony z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia liczonego w pełnych miesiącach kalendarzowych począwszy od początku pierwszego miesiąca następującego po dostarczeniu pisemnej informacji o jej wypowiedzeniu drugiej Stronie. Wypowiedzenie umowy nie może nastąpić przed upływem 30 czerwca 2010r.

W wypadku naruszenia warunków umowy przez którąkolwiek ze stacji (...), (...) ma prawo żądać usunięcia danej stacji z listy w Załączniku nr 1 (§ 6 pkt 2).

Strony przewidziały też, że jeśli którekolwiek z postanowień niniejszej Umowy okaże się nieważne, nie narusza to w żadnym przypadku ważności umowy jako całości. W takim przypadku obie strony umowy są zobowiązane do zastąpienia nieważnego postanowienia odpowiednim wzajemnie uzgodnionym postanowieniem, służącym realizacji zamierzonego celu gospodarczego (§ 6 pkt 3).

(...) jest zobowiązana na własny koszt dostarczyć (...) nie później niż do 08 stycznia 2010 roku gwarancję bankową. Gwarancja ma być: możliwa do przyjęcia przez (...); bezwarunkowa, aktualna i wypłacana przez bank na pierwsze wezwanie (...); ma pokryć wszelkie zobowiązania (...) wobec (...) wynikające z umowy. Gwarancja powinna być ważna przez cały okres obowiązywania Umowy i pokrywać także zobowiązania wynikające z umowy podpisanej przez strony 15 grudnia 2006 r. Wysokość gwarancji bankowej powinna wynosić 100% miesięcznych obrotów generowanych przez (...) KARTAMI (...), jej wartość będzie uśredniona za okres każdego trzech miesięcy współpracy. Wartość gwarancji bankowej powinna być aktualizowana przez (...) co trzy miesiące w razie, gdy obroty wzrosną lub zmaleją o więcej niż 10% w stosunku do kwoty aktualnej gwarancji bankowej. (§ 6 pkt 5).

W dniu 13 listopada 2009 r. została udzielona gwarancja bankowa nr (...).

W dniu 19 października 2009 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę najmu terminala (...).

Strony uzgodniły w pkt 6.3., iż po rozwiązaniu umowy najemca jest zobowiązany do zwrotu do (...) wszystkich zestawów (...) w dobrym stanie, nie gorszym niż normalne użytkowanie. W pkt. 6.4.1 strony przewidziały obowiązek zwrotu terminali zgodnie z protokołem zwrotu.

Zwrot terminali trwał od kwietnia 2012 r. do 20 lipca 2012 r. Początkowo były one wysyłane do (...), jednak gdy pojawiły się wątpliwości co do stanu technicznego terminali i zastrzeżenia (...) do kompletności sprzętu, (...) zażądał odbiorów ze stacji przez pracowników (...). Wobec uciążliwości tej formuły strony porozumiały się ostatecznie, iż (...) wyśle terminale na jedną stację i tam protokolarnie odbył się odbiór.

Począwszy od dnia 05 stycznia 2010 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. szereg aneksów do umów i do gwarancji bankowej.

Dnia 13 grudnia 2011 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedziała z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę z dnia 19 października 2009 r. w sprawie rozliczeń bezgotówkowych klientów (...) na stacjach paliw (...) za pomocą kart (...) z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem rozwiązującym na dzień 31 marca 2012 r.

W okresie wypowiedzenia od stycznia 2012 r. do końca marca 2012 r. (...) podniósł jednostronnie wysokość rabatu o 150% z 2 gr/l do 5 gr/l, uzasadniając podwyżkę koniecznością wyrównania rabatów udzielonych klientom (...) zgodnie z umowami współpracy i powołując się na uprawniający go do tego zapis umowy stron z § 3 pkt. 3.2.4.

(...) nie poinformowało o tym fakcie (...) a jedynie wygenerowało raport uwzględniający wyższy już rabat. Wobec stwierdzonej niezgodności w wysokości naliczonego rabatu (...) nie zastosował go na fakturze przyjmując do wyliczeń dane zamieszczone przez (...) w raporcie i uwzględniając dotychczasową stawkę rabatu 2 gr/litr.

Dnia 08 lutego 2012 r. (...) S.A. z siedzibą w W. skierowała do (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pismo z informacją, że faktury VAT wystawione przez (...) sp. z o.o. dla (...) S.A. począwszy od dnia 16 stycznia 2012 r. są niezgodne z przesłanymi do (...) sp. z o.o. przez (...) S.A. raportami elektronicznymi, które stanowią podstawę ich wystawienia. Jednocześnie prosząc o weryfikację i wystawienie faktur korygujących, do wszystkich wystawionych faktur VAT po 16 stycznia 2012 r.

(...) S.A. wstrzymała się z zapłatą faktur VAT w lutym 2012 r.

Pismem z dnia 15 lutego 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. odmówiła dokonania korekty faktur wystawionych na podstawie umowy z dnia 09 października 2009 r. Jednocześnie wyraziła wolę negocjacji wysokości rabatu zgodnie z pkt. 3.2 umowy, wezwała także do przedstawienia dokumentów potwierdzających, iż podwyższony rabat został klientom udzielony.

Dnia 20 lutego 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2.668.247,93 zł w terminie 3 dni nie później niż do dnia 24 lutego 2012 r.

W spornym okresie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiała (...) S.A. z siedzibą w W. następujące faktury VAT:

- Dnia 20 lutego 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 220.152,32 zł z terminem płatności do dnia 05 kwietnia 2012 r.
- Dnia 27 lutego 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 2.409.677,26 zł z terminem płatności do dnia 29 marca 2012 r.
- Dnia 27 lutego 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 182.069,20 zł z terminem płatności do dnia 12 kwietnia 2012 r.
- Dnia 05 marca 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 2.297.460,55 zł z terminem płatności do dnia 05 kwietnia 2012 r.
- Dnia 05 marca 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 185.092,31 zł z terminem płatności do dnia 19 kwietnia 2012 r.
- Dnia 12 marca 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 2.373.895,28 zł z terminem płatności do dnia 12 kwietnia 2012 r.
- Dnia 12 marca 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 22.652,58 zł z terminem płatności do dnia 12 kwietnia 2012 r.
- Dnia 19 marca 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 2.262.117,99 zł z terminem płatności do dnia 19 kwietnia 2012 r.

- Dnia 19 marca 2012 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 17.819,95 zł z terminem płatności na dzień 03 maja 2012 r.
- Dnia 26 marca 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 18.943,37 zł z terminem płatności do dnia 10 maja 2012 r.
- Dnia 26 marca 2012 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.200.164,47 zł z terminem płatności do dnia 26 kwietnia 2012 r.
- Dnia 26 marca 2012 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 31.039,82 zł z terminem płatności na dzień 26 kwietnia 2012 r.
- Natomiast dnia 02 kwietnia 2012 r. (...) S.A. wystawiła (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) na kwotę 58.311,42 zł z tytułu zapłaty za prowizję stałą, ręczne autoryzacje i prowizję zmienną.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiała z (...) S.A. z siedzibą w W. także faktury VAT:

- -Dnia 04 kwietnia 2012 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na kwotę 5.797,61 zł z terminem płatności do dnia 05 maja 2012 r.
- -Dnia 04 kwietnia 2012 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.119.602,19 zł z terminem płatności na dzień 05 maja 2012 r.

Dnia 05 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty pozostałej kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...), tj. kwoty 2.350.000,00 zł w terminie 10 dni, jednocześnie informując, iż po upływie tego terminu skorzysta z gwarancji bankowej, zażądała również naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki, tj. zapłaty odsetek ustawowych w kwocie 836,99 licząc od dnia 30 marca 2012r. do dnia zapłaty.

Dnia 10 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła do Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej nr (...) kwoty 2.350.000,00 zł z tytułu niezapłaconej faktury VAT nr (...).

Dnia 10 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2.297.460,55 zł z tytułu faktury VAT nr (...) oraz kwoty 220.152,32 zł z tytułu faktury VAT nr (...) w terminie 10 dni oraz kwoty 818,27 zł dziennie od 06 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem odsetek ustawowych.

Dnia 16 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2.373.895,28 zł z faktury VAT nr (...), kwoty 22.652,58 zł z faktury VAT nr (...), kwoty 182.069,20 zł z faktury VAT nr (...) w terminie 10 dni, oraz kwoty 918,41 zł z tytułu odsetek ustawowych.

Dnia 18 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła do Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej nr (...) kwoty 2.373.895,28 zł z faktury VAT nr (...), kwoty 22.652,58 zł z faktury VAT nr (...), kwoty 182.069,20 zł z faktury VAT nr (...).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2012 r. (...) S.A. odpowiedziała na pismo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 18 kwietnia 2012 r.

W kwietniu 2012 r. rozpoczęły się zwroty terminali wraz z osprzętem. Początkowo była to formuła odsyłania sprzętu kurierem przez (...) od (...). Następnie wobec zgłaszania zastrzeżeń do stanu zwracanych terminali, (...) zażądała odbioru sprzętu ze stacji. W rezultacie strony wypracowały formułę zwiezenia terminali na jedną stację w W. przy ul. (...) i odbiór komisyjny. Powstało 51 protokołów odbioru.

Dnia 20 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2.262.117,99 zł za fakturę VAT nr (...) oraz kwoty 185.092,31 zł za fakturę VAT nr (...) w terminie 10 dni oraz kwoty 871,61 zł tytułem odsetek ustawowych dziennie licząc od dnia 20 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty.

Dnia 20 kwietnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła do Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej nr (...) 2.262.117,99 zł za fakturę VAT nr (...) oraz 185.092,31 zł za fakturę VAT nr (...).

Dnia 07 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2.040.087,55 zł za fakturę VAT nr (...) oraz kwoty 31.039,82 zł za fakturę VAT nr (...) w terminie 10 dni oraz kwoty 794,68 zł tytułem odsetek ustawowych dziennie licząc od dnia 27 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty.

Dnia 07 maja 2012 r. złożyła (...) S.A. z siedzibą w W. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, tj. kwoty 2.200.164,47 zł z tytułu faktury VAT nr (...), z wierzytelnością (...) z tytułu prowizji oraz opłaty za najem terminali, tj. kwoty 57.801,61 zł należnej na podstawie faktury VAT nr (...) r. za prowizję od 19 marca do 25 marca 2012 r, kwoty 58.311,42 zł należnej na podstawie faktury VAT nr (...) za prowizję od 26 marca do 31 marca 2012 r. oraz kwoty 14.130,24 zł należnej na podstawie faktury VAT nr (...) za opłatę za najem terminali 03.2012 oraz kwoty 29.833,65 zł należnej na podstawie faktury VAT nr (...) za opłatę za weryfikację klientów 2012.

Dnia 08 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła do Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej nr (...) kwoty 2.040.087,55 zł za fakturę VAT nr (...) oraz kwoty 31.039,82 zł za fakturę VAT nr (...).

Dnia 10 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2.119.602,19 zł za fakturę VAT nr (...) oraz odsetek ustawowych w wysokości 754,93 zł dziennie od dnia 06 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

Powódka naliczyła kwotę 107.300,01 zł stanowiącą sumę skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę od dokonanych po terminie płatności, obejmującą łącznie kwoty wymienione poniżej:

a) 17.576,71 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 2.350.000.00 złotych za okres 30.03.2012-19.04.2012 z faktury VAT (...) opiewającej na kwotę 2.409.677,26 zł, zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...) w dniu 19.04.2012 r.;

b) 1.176,16 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 220.152.32 złotych za okres - 06.04.2012-20.04.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...) w dniu 20.04.2012 r.;

c) 12.274,10 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 2.297.460.55 złotych za okres - 06.04.2012-20.04.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...) w dniu 20.04.2012 r.;

d) 907,85 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 182.069.20 złotych za okres - 13.04.2012-26.04.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...);

e) 11.836,96 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 2.373.895.28 złotych za okres - 13.04.2012-26.04.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...);

f) 56,48 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 22.652.58 złotych za okres - 13.04.2012-19.04.2012 z faktury (...) zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

Z uwagi na fakt, że zanim pozwana spełniła swoje świadczenie z faktury VAT (...) tj. w dniu 19.04.2012, powódka, wystąpiła z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej (w dniu 18.04.2012 r.) i w dniu 26.04.2012 r. otrzymała drugi raz zapłatę tej samej kwoty z faktury VAT (...). Powódka zaliczyła w/w płatność z gwarancji bankowej na poczet zapłaty za całą fakturę nr (...) w kwocie 18.943,37 zł oraz częściowo za fakturę nr (...) w kwocie 3.709,21 zł. Pozostałe kwoty składające się na kwotę 107.300,01 zł to:

- g) 1.186,62 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 185.092.31 złotych za okres - 20.04.2012-7.05.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...);
- h) 14.502,35 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 2.262.117.99 złotych za okres - 20.04.2012-07.05.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...);
- i) 18.891,77 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 2.040.087.55 złotych za okres - 27.04.2012-22.05.2012 z faktury (...) zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...);
- j) 143,72 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 31.039.82 złotych za okres - 27.04.2012-9.05.2012 z faktury (...) zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- k) 38,08 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 17.819.95 złotych za okres - 4.05.2012-9.05.2012 z faktury (...) zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- l) 1.923,29 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 600.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-14.05.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- m) 853,90 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 149.842.70 złotych za okres - 6.05.2012-21.05.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- n) 555,62 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 60.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-31.05.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- o) 683,84 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 60.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-6.06.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- p) 1.302,00 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 93.733.42 złotych za okres - 6.05.2012-13.06.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- q) 7.564,96 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 416.472.22 złotych za okres - 6.05.2012-25.06.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej z gwarancji bankowej nr (...).

W dniu 7.05.2012 r. spółka powodowa dokonała potrącenia wzajemnych należności. Po realizacji całości gwarancji bankowej powódka jeszcze trzykrotnie wzywała (...) S.A. do zapłaty pozostałej kwoty. Po raz pierwszy w dniu 29 czerwca 2012 r. wezwała do zapłaty kwoty 739.826,29 zł. (...) S.A. po wezwaniu w dniach 29.06.2012 - 27.07.2012 uściła w kilku ratach łącznie kwotę 374.000,00 zł, wstrzymując się z zapłatą pozostałej części zadłużenia, wskazując na nieuwzględnienie rabatów, wzajemne roszczenia z tytułu braku zwrotu terminali do obsługi transakcji itp. W dniu 20 lipca 2012 r. doszło do protokolarnego zwrotu (...) wszystkich terminali będących w posiadaniu spółki. Spółka po realizacji częściowej zapłaty ponownie w dniu 2.08.2012 r. wezwała (...) S.A. do zapłaty tym razem kwoty 365.826,29 zł. i w dniu 7.08.2012 r. otrzymała wpłatę 168.221,48 zł tytułem „ostatecznego rozliczenia”.

Powódka dochodziła również zapłaty kwot:

- r) 480,80 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 25.000,00 złotych za okres - 6.05.2012-28.06.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- s) 826,30 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 40.000.00 złotych za okres -6.05.2012-2.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.
- t) 331,23 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 15.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-6.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

u) 470,10 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 20.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-10.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

v) 245,80 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 10.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-13.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

w) 182,00 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 7.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-17.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

x) 267,10 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 10.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-19.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

y) 7390,41 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 250.000.00 złotych za okres - 6.05.2012-27.07.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

z) 5632,00 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 168.221.48 złotych za okres - 6.05.2012-7.08.2012 z faktury (...) częściowo zapłaconej bezpośrednio przez (...) S.A.

Pismem z dnia 15 maja 2012 r. (...) S.A. poinformowała (...) sp. z o.o., iż wobec nie dokonania zwrotu terminali płatniczych (...) należność (...) S.A. od (...) sp. z o.o. wynosi 12.034,50 zł. Jednocześnie zwróciła się o wystawienie korekt do faktur VAT, o które zwracano się we wcześniejszych pismach.

Dnia 30 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła do Banku (...) S.A. z siedzibą w K. z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej nr (...) kwoty 447.077,41 zł.

Pismem z dnia 15 czerwca 2012 r. (...) S.A. ponownie zwróciła się o dokonanie zwrotu przez (...) sp. z o.o. 85 terminali płatniczych wraz z ich osprzętem.

Dnia 29 czerwca 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 739.826,29 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dnia 29 czerwca 2012 r. (...) S.A. wystawiła (...) sp. z o.o. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 24.363,00 zł

Dnia 05 lipca 2012 r. (...) S.A. wystawiła (...) sp. z o.o. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 11.735,00 zł

Pismem z dnia 06 lipca 2012 r. (...) S.A. odpowiedział na pismo (...) sp. z o.o. z dnia 29 czerwca 2012 r. stwierdzając, iż pismo to nie jest podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentacji spółki (...) sp. z o.o., a tym samym nie rodzi żadnych skutków prawnych. Ponadto wskazano, iż określone w piśmie saldo rozliczeń pomiędzy (...) S.A. i (...) sp. z o.o. jest nieprawidłowe.

Dnia 16 lipca 2012 r. (...) S.A. wystawiła (...) sp. z o.o. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 4.060,50 zł.

Dnia 20 lipca 2012 r. zwrócono (...) S.A. przez (...) sp. z o.o. kolejne zestawy sprzętu terminalowego. Po zwrocie sprzętu terminalowego (...) S.A. wystawił (...) sp. z o.o. noty obciążeniowe.

Dnia 01 sierpnia 2012 r. (...) S.A. wystawiła (...) sp. z o.o. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 13.310,00 zł oraz notę obciążeniową nr (...) na kwotę 1.310,02 zł

Dnia 2 sierpnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty pozostałej kwoty zadłużenia, tj. kwoty 365.826,29 zł w terminie 3 dni od otrzymania wezwania do zapłaty.

Dnia 14 sierpnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 194.604,81 zł w terminie 3 dni od otrzymania wezwania do zapłaty, które zostało doręczone na adres (...) S.A. w dniu 16 sierpnia 2012 r.

Dnia 27 sierpnia 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. złożyła (...) S.A. z siedzibą w W. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, tj. kwoty 22.652,58 zł zapłaconej podwójnie za fakturę VAT nr (...), z wierzytelnością (...) wobec (...) sp. z o.o. wynikającą z niezapłaconej faktury nr (...) w kwocie 18.943,37 zł oraz częściowo z niezapłaconej faktury VAT nr (...) w kwocie 3.709,21 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że zestawienia pochodzące od strony pozwanej nie zostały poparte dodatkowym materiałem źródłowym w postaci np. umów z klientami (...), nie można ich też zweryfikować z raportem wystawianym przez samą pozwaną – brak jest zbieżności danych umożliwiających porównanie, czy konkretny klient za tą samą transakcję rozliczaną na linii (...) klient, (...) otrzymał wyższy rabat i w jakiej wysokości. Zeznania świadków w tym kontrahentów (...) (P. W. z (...) też nie pozwoliły zweryfikować wysokości rozdystrybuowanego rabatu, mimo istnienia takiej obiektywnej możliwości – poprzez przedstawienie umowy łączącej strony, czy weryfikacji dokumentów rozliczeniowych, w zestawieniu z danymi z raportów).

Ponadto pozwana nie wykazała, że sporządzała i przedstawiała (...) comiesięczne raporty przewidziane umową w pkt. 3.2.1 (inne niż sporządzane co tydzień raporty rozliczeniowe z pkt. 2.1 będące podstawą wystawienia faktur) wskazujące w jaki sposób rabaty były redystrybuowane na klientów. Ponadto nie poparła swoich zestawień dokumentami źródłowymi, choćby umową z kontrahentem wskazującą jaki rabat został uzgodniony.

Wobec braku dokumentów źródłowych zeznania świadków nie potwierdziły okoliczności, że cały podwyższony jednostronnie przez (...) rabat w wysokości 5 gr/litr został rozdystrybuowany na klientów. Tej okoliczności nie sposób pozytywnie zweryfikować na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w toku postępowania.

Z zeznań świadka i strony w powiązaniu z zapisem całego §3 umowy nie da się w ocenie sądu dokonać interpretacji o możliwości jednostronnej zmiany wysokości rabatu generalnego przez jedną ze stron umowy tj. (...) bez uzgodnienia i umotywowania przyczyn takiej podwyżki. Stanowisku takiemu przeczą zasady określone w § 3 obligujące strony do negocjowania rabatów a także praktyka, która w relacjach stron zawsze negocjacje zakończone porozumieniem wieńczyła aneksem do umowy.

Z załączonych do sprzeciwów protokołów odbioru sprzętu nie da się w ocenie sądu oszacować czy sprzęt był zużyty ponadnormatywnie. Zapisy wskazują na normalne użytkowanie sprzętu i drobne uszkodzenia nie powodujące awarii. Na dobry stan terminali wskazują też przeprowadzone testy sprzętu. Brak jest materiału dowodowego by oszacować zakres i wartość uszkodzeń. Natomiast zasady zwrotu strony ostatecznie wypracowały razem i nie sposób też obciążyć tylko (...) odpowiedzialnością za długotrwałość procesu zwracania terminali, wobec konieczności ich protokolarnego zdania by uniknąć kontrowersji co do stanu terminali i ich kompletności, które pojawiły się już na początku kwietnia..

Z zeznań świadków A. Z. (k. 445 – 448) oraz M. K. (k. 450) wynika, że strony w rozliczeniu również spornych faktur posługiwały się danymi z raportów pochodzących od (...). Nie było rozbieżności między danymi (...) i (...), brak jest zatem podstaw do żądania paragonów fiskalnych i wydruków transakcji, skoro (...) nie zgłaszał rozbieżności i nie było podstaw by (...) je identyfikowało. Zapis pkt 2.1. in fine umowy nie miał do niniejszej sprawy zastosowania.

Powyższe stanowisko potwierdzają także zeznania świadka E. S. (k. 476), która na podstawie danych (...) z raportu wprowadzonych do E. poleca M. K. wystawienie faktury.

Świadek M. K. potwierdziła, iż w styczniu 2012r. rabat wyrażony kwotowo w raporcie (...) nie zgodził się z uzgodnieniem umownym, świadek dokonała przeliczenia i porównania oraz wystawiła poprawną fakturę z uwzględnieniem dotychczasowego rabatu.

Świadek A. Z. potwierdziła, iż (...) jednostronnie zwiększyła rabat ujęty kwotowo w raporcie, informację taką przesyłając wyłącznie drogą elektroniczną wraz z raportem. Świadek potwierdziła, iż (...) redystrybuowało rabat podwyższony klientom, jednak stwierdzenie było o wysokim stopniu ogólności i nie poparte dokumentami. Zeznania są natomiast spójne z zeznaniami strony pozwanej w osobie J. K.. Jednak z braku możliwości ich weryfikacji, a wręcz wobec sprzeczności złożonych dokumentów prywatnych w postaci zestawienia rabatów z raportami oraz brakiem

comiesięcznych raportów dot. tylko redystrybucji rabatów, twierdzeń tych nie można było pozytywnie zweryfikować. Świadek wystawiała też noty obciążeniowe za korzystanie z terminali, jednak zeznania te nie potwierdziły zasadności obciążeń ani ich wysokości.

Zeznania H. B. potwierdziły realizowanie przez powoda gwarancji bankowych, jednak nie wykazały, iż za opóźnienie w wypłacie odpowiedzialność ponosi powód.

Zeznania strony pozwanej w osobie J. K. (k. 616 – 620 i k. 638 – 638v) nie potwierdziły, iż pozwana miała zarówno podstawy jak i uprawnienie by jednostronnie podwyższyć rabat i brak było możliwości weryfikacji tej okoliczności w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy.

Materialnoprawnej podstawy roszczeń powoda należy poszukiwać w art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powódka dokonała na rzecz pozwanej sprzedaży towarów opisanych w załączonych do pozwu wydrukach faktur VAT, w opisanym tam rodzaju, ilości i jednostkowej cenie, zaś pozwana nie udowodniła, że zapłaciła powódce umówioną cenę. (§ 1 umowy z dnia 19 października 2009r.)

Przedmiotem rozliczeń są dwa rodzaje roszczeń, z jednej strony nieuregulowana część faktury FV (...) opiewająca na kwotę 2.119.602,19 zł, z której do zapłaty pozostało 194.604,81 zł, a z drugiej strony powód w niniejszej sprawie dochodzi zapłaty kwoty 107.300,01 zł stanowiącej sumę skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę od wpłat dokonanych po terminie płatności.

Z uwagi na fakt, że zanim pozwana spełniła swoje świadczenie z faktury VAT (...) tj. w dniu 19.04.2012, powódka, wystąpiła z żądaniem zapłaty z gwarancji bankowej (w dniu 18.04.2012 r.) i w dniu 26.04.2012 r. otrzymała drugi raz zapłatę tej samej kwoty faktury VAT (...). Powódka zaliczyła w/w płatność z gwarancji bankowej na poczet zapłaty za całą fakturę nr (...) w kwocie 18.943,37 zł oraz częściowo za fakturę nr (...) w kwocie 3.709,21 zł.

W dniu 7.05.2012 r. spółka powodowa dokonała potrącenia wzajemnych należności.

Wskutek skorzystania z gwarancji bankowej powódka nie dochodzi od (...) zapłaty roszczenia głównego ze stosunku podstawowego (...) w kwocie zaspokojonej z gwarancji 416.472,22 zł ale roszczenia odsetkowego, bo wypłata z gwarancji nie pokryła w całości interesu ekonomicznego powódki (k.292).

Powódka dochodziła zapłaty pozostałej części należności za fakturę VAT nr (...) w kwocie 194.604,81 zł. Po raz pierwszy (...) S.A. wstrzymała się z zapłatą faktury VAT w lutym 2012 r. naliczając tzw. dodatkowe rabaty dla klientów i powołując się przy tym na zapisy umowy świadczące o możliwości jednostronnego obciążania powódki rabatami dla klientów (...).

Zdaniem Sądu Okręgowego zgodzić się należy ze stanowiskiem powódki, że w kwietniu 2012r. zobowiązania (...) S.A. wobec powódki zarówno wymagalne jak i niewymagalne z tytułu nierozliczonych zakupów towarów i usług za pośrednictwem obsługiwanych przez (...) S.A. kart wynosiły już 14.384.108,20 zł z czego gwarancja bankowa zabezpieczała jedynie 12.350.00,00 zł i nie pokryła całości zadłużenia, z uwagi na wyczerpanie całości środków w dniu 25 czerwca 2012 r.

Po realizacji całości gwarancji bankowej powódka jeszcze kilkakrotnie wzywała pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty. Na skutek wezwań do zapłaty pozwana uiściła kwotę 374.000,00 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...), a następnie kwotę 168.221,48 zł tytułem całkowitej spłaty zobowiązań wobec (...) sp. z o.o. z tytułu wzajemnych umów współpracy.

W ocenie Sądu materiał zaoferowany przez powódkę pozwolił pozytywnie zweryfikować prawidłowość żądania w zakresie odsetek skapitalizowanych od nieterminowo uiszczonych należności z faktur oraz części należności głównej w kwocie 194.604,81 zł. O prawidłowości wyliczeń świadczą przedstawione dokumenty w postaci faktur, wezwań do zapłaty, wyciągów bankowych dokumentujących daty wpływu środków.

Natomiast pozwana w sposób ogólny i nieweryfikowalny przedstawiła swoje stanowisko w przedmiocie podstaw do naliczenia wyższego niż uzgodniony w umowie rabatu, bez dokumentów źródłowych świadczących o udzieleniu go klientom, chociażby w postaci umów łączących te podmioty i w sposób jednostronny wystawiła noty obciążeniowe za używanie i uszkodzenie terminali.

Pozwana dokonywała zapłaty części należności określonych w fakturach powoływanych przez powódkę. Jeśli jednocześnie pozwana kwestionowała powstanie owych należności, to nie zostało przez nią wyjaśnione, z jakiego wobec tego tytułu dokonywała zapłaty na rzecz powódki – w braku takich wyjaśnień, jej zachowanie pozostaje oczywiście sprzeczne z zajęтым przez nią stanowiskiem procesowym, w istocie podważając wiarygodność jej zaprzeczeń.

Po drugie, pozwana nie skorzystała z przysługującego jej prawa do zgłoszenia pisemnego zastrzeżenia co do niezgodności transakcji bezgotówkowych, co wydawałoby się naturalną w świetle doświadczenia życiowego oraz uzasadnioną na gruncie umowy stron, reakcją w obliczu obciążenia jej obowiązkiem zapłaty za towar.

Zarzut pozwanej wskazujący, że powodowa spółka nie przedstawiła paragonów z kas fiskalnych celem przeprowadzenia dowodów na okoliczność rzeczywistej ceny towarów, wystąpienia rzeczywistych transakcji, które były podstawą do wystawienia faktury należy uznać za bezprzedmiotowy w sytuacji, kiedy do pozwu zostały dołączone faktury VAT i potwierdzenia płatności przez pozwaną tychże faktur. Ponadto strony postępowania rozliczały się nie w oparciu o faktury VAT, a w oparciu o raporty przesyłane przez spółkę (...) S.A. Zdaniem Sądu przedstawienie paragonów fiskalnych nie było i nie jest niezbędne do udowodnienia istnienia roszczenia o zapłatę odsetek oraz części należności głównej z faktury (...). Ponadto pozwana sama przyznaje, że faktury VAT wystawiane były przez powódkę w oparciu o raporty elektroniczne spółki (...) S.A. przesyłane co tydzień do spółki (...) sp. z o.o., gdyż taki był sposób rozliczeń stron od początku współpracy.

Pozwana nigdy nie kwestionowała faktu, że podmioty korzystające z (...) obsługiwanej przez (...) S.A. dokonały zakupu paliw towarów i usług - jedyna rozbieżność dotyczyła naliczenia dodatkowego rabatu - rzekomo przeznaczonego dla klientów (...) S.A. w wysokości 0,05 zł/l a nie jak to jest uregulowane w pkt 3.2 Umowy -0,02 PLN/l, czego pozwana spółka w żaden sposób nie udowodniła.

Pozwana przyznaje, że jednostronnie postanowiła celem spełnienia warunków rabatowych udzielonych klientom, skorzystać z zawartego w umowie w § 3 pkt. 3.2.4 prawa do zmiany rabatu generalnego w dowolnym momencie, w celu spełnienia warunków rabatowych udzielonych klientom (...) zgodnie z umowami współpracy i podwyższyła rabat z dotychczasowych 0,02 zł do 0,05 zł. Działania (...) S.A. w zakresie podwyższenia rabatu generalnego nie były jednak dopuszczalne i nie pozostawały w zgodzie z umową. Przede wszystkim w poprzednich punktach § 3 strony wprowadziły zasady dotyczące negocjowania rabatów. W praktyce tak też te zapisy były wykonywane, stąd duża ilość aneksów do umowy. Interpretacja umowy umożliwiająca jednostronne i niezakomunikowane uprzednio podniesienie rabatu, klóci się nie tylko z jej literalnym brzmieniem, ale także stoi w sprzeczności z zasadami wypracowanymi przez strony. Świadek R. N. potwierdził, iż (...) wnosila o podwyższenie rabatu generalnego, jednak na spotkaniach nie osiągnięto w tej kwestii porozumienia. Ponadto, już w okresie wypowiedzenia (...) zaproponowało wznowienie negocjacji, jednak zażądało zgodnie z umową dokumentów wskazujących na rzeczywiste redystrybuowanie podwyższonego rabatu klientom.

Zdaniem Sądu Okręgowego warunków tych pozwana nie spełniła. Dokument prywatny, jakim jest zestawienie rabatów jest dokumentem nieweryfikowalnym wobec braku danych źródłowych. Próba zestawienia danych liczbowych, choćby z raportami generowanymi przez samo (...) nie jest możliwa, gdyż poza datami transakcji nie udaje się przyporządkować nr faktury, ani rabatu, ani nr klienta.

Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, całkowicie gołosłowne są twierdzenia pozwanej, że rabat zgodnie z Umową przekazany został klientom (...). Pozwana nie udowodniła również w żaden sposób przyznania dodatkowego rabatu w styczniu 2012 r.

Pozwana poprzez sam fakt zapłaty faktur, od których powódka naliczyła odsetki ustawowe, oraz w piśmie z 6.08.2012 r. zaakceptowała należności wynikające z faktur, przez co uznała istnienie wierzytelności objętych w/w fakturami dołączonymi do pozwu.

Strona powodowa poprzez załączenie do pozwu faktur i wyciągów bankowych, wskazała, iż otrzymywała wynagrodzenie za sprzedane pozwanej towary w kwocie stanowiącej różnicę pomiędzy całkowitą wartością należności, a kwotami naliczonymi przez pozwaną tytułem rabatów. Pozwana potrącała sobie prowizje oraz rabat generalny, jednak czyniła to w sposób nieuprawniony a zatem złożone oświadczenie woli nie wywołało zamierzonego skutku prawnego w postaci umorzenia wierzytelności.

Sąd Okręgowy uznał, iż strona pozwana złożyła oświadczenia, że potrąca swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony. Wierzytelność została skonkretyzowana pod względem rodzajowym, terminowym i wartościowym, w tym dokładnie określono kwoty pieniężne, w jakiej ta wierzytelność się wyraża, co stanowi warunek skuteczności oświadczenia o potrąceniu. Jednak zadaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw do dokonania przez pozwaną potrąceń, a zatem uzasadnione było żądanie powódki o zasądzenie kwoty 107.300,01 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za zwłokę od dokonanych po terminie płatności wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kwoty 194.604,81 zł z tytułu niezapłaconej faktur VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 maja 2012 r. do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c.). W dacie płatności faktury, tj. 5.05.2012 r. powódka nie odnotowała wpłaty kwoty 2.119.602,19 zł. Pozwana w okresie od 14 maja 2012r. do 7 sierpnia 2012 r. uiszczala kolejno kwoty 600.000,00 zł 14.05.2012 r., 149.842,70 zł 21.05.2012 r., 60.000 zł 31.05.20102 r., 60.000 zł 6.06.2012 r., 93.733,42 zł 13.06.2012 r., 25.000 zł w dniu 29.06.2012 r., 40.000 zł 2.07.2012 r., 15.000 zł 6.07.2012 r., 20.000 zł 10.07.2012 r., 10.000 zł 13.07.2012 r., 7.000 zł 17.07.2012 r., 10.000 zł 19.07.2012 r., 250.000,00 zł 27.07.2012 r. oraz 167.949,04 zł 7.08.2012 r. Ponadto kwota 416.472,22 zł została wypłacona z gwarancji bankowej.

W dniu 6.08.2012 r. pozwana odliczyła od zaakceptowanej kwoty określonej w (...) naliczony jednostronnie rabat w kwocie 139.766,20 zł i należności z tytułu najmu terminali obejmujące 54.788,52 zł, które to kwoty (łącznie 194.604,81 zł) nie były wymagalne i należne pozwanej. Strony razem wypracowały formułę zwrotu terminali płatniczych, natomiast pozwana nie wykazała stopnia uszkodzeń terminali w sposób pozwalający na obciążenie powódki kosztami.

Opóźnienia w płatnościach za prawidłowo wystawione faktury sprzedażowe były zawinione przez pozwanego, stąd samo skorzystanie z gwarancji bankowej nie zwalnia od zapłaty odsetek od dnia wymagalności faktur.

O kosztach procesu sąd I instancji rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w części w zakresie pkt. I, II, III, V i VI i zarzuciła:

1) Naruszenie przepisów postępowania tj.:

1. art. 328 § 2 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie lakonicznej, schematycznej oraz wyjątkowo powierzchownej oceny zeznań A. Z. oraz J. K., co doprowadziło do błędnego ustalenia, iż strona pozwana nie udowodniła, iż rozdystrybuowała rabat, jakiego udzieliła swoim klientom,

2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego w ocenie Sądu, niezasadnym było wystawienie przez pozwaną Spółkę not obciążeniowych za uszkodzenie oraz korzystanie z terminali przez powodową Spółkę;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań B. S. oaz I. P., pomimo że zeznania tych świadków miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, w szczególności w kontekście wykazania, że po stronie (...) S.A. istniało uprawnienie do jednostronnego podwyższenia rabatu generalnego;

4. art. 233 § 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie, iż strona powodowa nie udostępniła adresu do w/w świadków;

5. art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.c. poprzez ustalenie i przyjęcie, że pozwana spółka:

a) nie udowodniła, iż rozdystrybuowała rabat, jakiego udzieliła swoim klientom,

b) nie udowodniła zasadności wystawienia not obciążeniowych za uszkodzenie oraz korzystanie z terminali przez powodową Spółkę;

6. art. 316 § 1 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa w sytuacji, kiedy stan faktyczno-prawny istniejący w chwili orzekania, nie uzasadniał takiego rozstrzygnięcia.

2) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, wyrażający się w bezpodstawnym przyjęciu, że:

a) pozwana, nie była uprawniona do jednostronnego podwyższenia rabatu klientom;

b) w sprawie nie zaistniały podstawy do przedstawienia paragonów fiskalnych.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części tj. w zakresie pkt I-III i V-VI i oddalenie powództwa w całości, względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. W każdym zaś wypadku, wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Ponadto skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z oględzin (poprzez odtworzenie na komputerze) załączonej do apelacji płyty CD, zawierającej elektroniczne kopie wystawionych przez pozwaną faktur VAT, na okoliczność wykazania, że zestawienie udzielonych rabatów, znajduje odzwierciedlenie w dokumentach księgowych.

Powódka wniosła o odrzucenie apelacji, ewentualnie o jej oddalenie, o pominięciu wniosku dowodowego ewentualnie o jego oddalenie, oraz o zasądzenie od Pozwanej kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest trafny. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko sądu I instancji, że dla wykazania zasadności dochodzonego roszczenia zbędne było przedstawienie przez powódkę paragonów fiskalnych. Powódka wystawiła faktury w oparciu o raporty przesłane jej przez pozwaną (k.298 – 340 i 344 - 347 akt XXVI GC 25/13 -raport). W raportach wskazany został numer paragonu fiskalnego (data, godzina), numer karty, produkt, kwota brutto (k.340). Zgodnie z umową – par. 3 k.17 akt XXVI GC 25/13, pozwana sporządzała raporty na podstawie danych transakcji (z terminali (...)) zainstalowanych na stacjach (...), wpływających do pozwanej za pośrednictwem jej centrum komputerowego. (...) porównywała te raporty z własnymi danymi i tylko w razie rozbieżności miała obowiązek dostarczyć pozwanej wszystkie paragony fiskalne i wydruki transakcji (...) dotyczące danego okresu. Pomiedzy stronami nie było rozbieżności co do tego, że dana transakcja została dokonana za pośrednictwem (...). Spór dotyczył jedynie wysokości rabatu generalnego, albowiem powódka nie uznała jednostronnej podwyżki tego rabatu przez pozwaną.

Sąd Apelacyjny podziela także ustalenie sądu I instancji, że pozwana nie była uprawniona do jednostronnego podwyższenia rabatu generalnego. W trakcie wieloletniej współpracy pomiędzy stronami taki przypadek nie miał miejsca a zatem nie można mówić o istnieniu ukształtowanej praktyki. Wprawdzie, zgodnie z par. 3.2.4 umowy (...) zastrzegła sobie prawo do zmiany rabatu generalnego w dowolnym momencie, jeśli będzie to wymagane w celu spełnienia warunków rabatowych udzielonych klientom (...) zgodnie z umowami współpracy (k.1917 akt XXVI GC 25/13), jednak w/w zapis umowny nie oznacza, że mogła dokonać takiej zmiany jednostronnie. Przeczy temu zapis z par. 3.2 umowy, zgodnie z którym w przypadku wyższych obrotów, strony uzgadniają, że rozpoczną negocjacje w celu ustalenia wyższego rabatu (k.18 akt XXVI GC 25/13), oraz zapis par. 3.7 umowy, zgodnie z którym (...)

i (...) będą zawsze wspierać się wzajemnie w działaniach mających na celu wzrost sprzedaży na stacjach (...) a w razie jakichkolwiek zmian, strona dążąca do zmian warunków umowy musi zawsze pamiętać o interesie drugiej strony umowy (k.19 akt j. w.), oraz zapis par. 7.1 umowy, zgodnie z którym zmiany treści umowy wymagają formy pisemnej pod sankcją nieważności (k.21 akt j. w.). Niezależnie od powyższego, prawo podwyższenia rabatu generalnego uzależnione zostało w umowie od zaistnienia sytuacji, w której taka podwyżka będzie wymagana w celu spełnienia warunków rabatowych udzielonych klientom (...) zgodnie z umowami współpracy. Pozwana twierdzi, że w 2011r. z własnych środków dopłaciła do rabatów 432.978,71 zł., jednak poza zeznaniami świadka A. Z. nie przedstawiła na tę okoliczność dowodów. Nie wykazała także, że w okresie objętym sporem tj. w styczniu-marcu 2012r. udzieliła swoim klientom rabatów, które z uwagi na wielkość, wymagały zmiany umowy zawartej przez pozwaną z (...) poprzez podwyższenie rabatu generalnego. Pozwana nie złożyła umów współpracy zwartych ze swoimi klientami i nie wykazała, że udzielenie tym klientom wyższych rabatów uzasadnione było sytuacją na rynku paliw oraz, że uwzględniało interes (...) zgodnie z par. 3.7 umowy. Należy podkreślić, że zgodnie z par. 3.2.1 umowy, pozwana miała prawo decydowania jak rabat generalny będzie redystrybuowany pomiędzy klientów (...) (k.18), mogła więc pomimo udzielenia wyższego rabatu pewnej grupie klientów zyskać środki na tę podwyżkę udzielając innej grupie klientów mniejszego rabatu lub anulować rabat klientowi, który opóźnił się z płatnością (par. 3.2.2 umowy). Zeznania świadków na okoliczność redystrybucji rabatów nie mogą być zatem uznane a wystarczające, zwłaszcza że zgodnie z umową pozwana zobowiązana była do przysyłania (...) raportów zawierających informację jak rabat został rozdzielony pomiędzy klientów (k.18 par. 3.2.1).

Dowód z kopii faktur na płycie CD złożony w postępowaniu apelacyjnym przez pozwaną nie został przez Sąd Apelacyjny dopuszczony jako dowód spóźniony, pozwana mogła dowód ten zgłosić przed sądem I instancji, poza tym dowód ten nie jest wystarczający dla ustalenia, czy i kiedy pozwana zawarła z danym klientem umowę o współpracy i w jakiej wysokości udzieliła mu rabatu, nie ma zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Powódka wykazała, że gotowa była do negocjacji kwestii podwyższenia rabatu generalnego i że zaprosiła pozwaną na spotkanie w dniu 24.02.2012r. (k.353 ostatni akapit), jednak pozwana z propozycji tej nie skorzystała.

W tych okolicznościach faktycznych dowód z zeznań B. S. oraz I. P., nie mógł wpłynąć na treść rozstrzygnięcia, zatem nie przeprowadzenie tego dowodu przez sąd I instancji nie doprowadziło do naruszenia art. 227 k.p.c., przy czym rację ma sąd I instancji, że przeprowadzenie w/w dowodu nie było możliwe z uwagi na nie wskazanie przez pozwaną adresu w/w świadków. Godzi się podnieść, że świadkowie ci nie podpisali ani nie negocjowali umowy zawartej przez strony, B. S. nie był członkiem organów powódki w czasie zawarcia umowy. Do KRS został wpisany jako członek Rady Nadzorczej dopiero 8.12.2011r., natomiast I. P. w chwili gdy postępowanie sądowe się rozpoczęło nie był związany z powódką i powódka nie była w stanie wskazać jego adresu (k.537). Pozwana nie wykazała, że powódka odmówiła wskazania adresu w/w świadka aby uniemożliwić pozwanej wykazanie podnoszonych przez nią twierdzeń, zwłaszcza że twierdzenia te mogły być wykazane także innymi środkami dowodowymi. Fakt, że w KRS można było znaleźć adres tego świadka nie oznacza, że adres ten był aktualny w chwili postępowania sądowego w niniejszej sprawie.

Wykazanie przez pozwaną, że rozdystrybuowała rabat jakiego udzieliła klientom nie może mieć wpływu na rozstrzygnięcie w sytuacji, gdy pozwana jednostronnie podwyższyła rabat generalny do czego nie była uprawniona a zatem, w sytuacji, gdy takie podwyższenie nie mogło doprowadzić do zmiany umowy zawartej przez strony a tym samym nie mogło wywołać skutku prawnego. Z uwagi na powyższe, zarzut lakonicznej, schematycznej oraz wyjątkowo powierzchownej oceny zeznań A. Z. oraz J. K. nie może być uznany za skuteczny.

W sprzeciwach od nakazów zapłaty pozwana podniosła, że w piśmie z 6.08.2012r. złożyła oświadczenie o potrąceniu swoich należności określonych w 5 notach obciążeniowych (k.155-259) w kwocie 54.778,52 zł. z należnościami powódki (k.102-103v pismo z 6.08.2012r.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego oświadczenie o potrąceniu zawarte w w/w piśmie nie może być uznane za skuteczne, gdyż nie precyzuje w sposób dostateczny wiarygodności powódki, z której pozwana potrąca swoją wiarygodność (art. 498 k.c.). Zgodnie z oświadczeniem zawartym w piśmie z 6.08.2012r., pozwana potrąca kwotę 54.778,52 zł. z

„pozostajej do uregulowania przez (...) S.A. prawidłowej należności”. Z treści w/w oświadczenia nie sposób wywieść **w jakiej kwocie** była według pozwanej w dacie składania oświadczenia „pozostała do uregulowania **prawidłowa należność**” ani z jakiego tytułu była wywodzona (czy z tytułu odsetek za opóźnienie w płatności, czy z tytułu zapłaty ceny za towar, czy z innego tytułu).

W toku procesu pozwana powoływała się na dokonanie potrącenia przed wszczęciem postępowania i odwoływała się wyłącznie do oświadczenia o potrąceniu z dnia 6.08.2012r., przy czym żadnej z należności objętych niniejszym postępowaniem nie uważała za należność prawidłową.

Sam zbieg wierzytelności nie powoduje ex lege potrącenia, umorzenie wierzytelności wzajemnych następuje dopiero z mocy jednostronnego świadczenia dłużnika wywołującego skutki materialnoprawne (wyrok SN z 09.09.2015 sygn. IV CSK 653/14).

Wprawdzie potrącający nie musi wskazywać z którą spośród kilku wierzytelności przysługujących drugiej stronie potrąca własną wierzytelność, jednak zawarcie w oświadczeniu o potrąceniu sformułowania, iż pozwana dokonuje potrącenia swojej wierzytelności z „pozostałą do uregulowania prawidłową należnością” powódki w sytuacji gdy jednocześnie w tym samym piśmie oświadcza, iż wierzytelności z tytułu odsetek nie uznaje za prawidłowe albowiem „gdyby (...) szybko i poprawnie dopełnił koniecznych formalności nie powstałyby jego późniejsze roszczenia z tego tytułu” (k.102), a dalej oświadcza, że „kwoty wystawionych przez (...) faktur zostały zawyżone o kwotę 139.766,20 zł. poprzez nieuwzględnienie prawidłowej kwoty rabatu generalnego (k.103), powstaje wątpliwość co do rzeczywistej woli wywołania przez złożone oświadczenie skutku materialnoprawnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego treść oświadczenia zawartego w piśmie z 6.08.2012r. (k.102) z uwagi na układ tego pisma i kolejność poruszanych w nim kwestii pozwala stanowczo stwierdzić, że oświadczeniem o potrąceniu pozwana nie objęła należności w kwocie 194.604,81 zł. (pkt V zaskarżonego wyroku) z tytułu zapłaty za fakturę nr (...).

Gdyby przyjąć, że pozwana skutecznie podniosła zarzut potrącenia (tzn. w piśmie z dnia 6.08.2012r. wyraziła rzeczywistą wolę potrącenia swoich wierzytelności z wierzytelnościami objętymi niniejszym postępowaniem dotyczącymi zasądzenia należności w kwocie 107.300,01 zł. z tytułu odsetek za opóźnienie, to należy podnieść, że wprawdzie pozwana wykazała protokołami odbioru zestawów do obsługi kart, że część z tych zestawów została zwrócona w stanie niekompletnym bądź uszkodzonym, jednak nie wykazała, ile wyniósł koszt naprawy. W odpowiedzi na sprzeciw (k.288 i k.340), powódka podniosła, że koszty napraw terminali wskazane w notach obciążeniowych odbiegają od wartości rynkowych oraz, że brak jest faktur dotyczących tych napraw. W tej sytuacji, zgodnie z art. 6 k.c., na pozwanej spoczywał ciężar wykazania wysokości poniesionych przez nią kosztów naprawy odebranego sprzętu. Ciężarowi temu pozwana nie sprostała, poza twierdzeniem, iż napraw dokonała we własnym zakresie nie zaoferowała dowodów, które umożliwiłyby weryfikację podnoszonych przez nią twierdzeń co do wartości owych napraw. Same tylko noty obciążeniowe nie stanowią dowodu na okoliczność wysokości kosztów napraw rzeczywiście przez pozwaną poniesionych. Brak było zatem podstaw do przyjęcia, że potrąceniu uległa konkretna kwota wydatkowana przez pozwaną na dokonanie napraw terminali, wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) - kwota 11.735 zł.– k.256 oraz z noty obciążeniowej nr (...) – kwota 13.310 zł. – k.258.

Nie zostały także wykazane przez pozwaną koszty poniesione w związku z osobistymi wizytami pracowników (...) na stacjach (...) celem deinstalacji i odbioru należącego do (...) sprzętu - terminali płatniczych wraz z osprzętem ujęte w nocie obciążeniowej nr (...) - k.256 pkt 1).

Jeśli idzie o pozostałe noty obciążeniowe dotyczące wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z terminali (nota (...) na kwotę 24.363 zł. – k.255, nota (...)na kwotę 4060,50 zł. – k.257 i nota nr (...) na kwotę 1310,02 – k.259) w łącznej kwocie 29.733,52 zł., to zgodnie z umowami najmu terminali (...), po rozwiązaniu umowy najemca zobowiązany był do zwrotu do (...) wszystkich zestawów (...) w dobrym stanie, przy czym zwrot terminali powinien się odbyć zgodnie z odpowiednim protokołem zwrotu (par. 6 umowy, k.283).

Zgodnie z art. 454 k.c., jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał

zamieszkanie lub siedzibę. Zatem miejscem zwrotu terminali powinno być miejsce siedziby powodowej spółki - (...) ul. (...).

Początkowo sprzęt odsyłany był kurierem do siedziby pozwanej za zwrotem przez nią kosztów przesłania (k.448 świadek M. W.), następnie wobec zastrzeżeń pozwanej do stanu zwracanego sprzętu, powódka zaniechała tej formy zwrotu i pracownicy pozwanej dokonywali osobistego odbioru sprzętu na poszczególnych stacjach paliw.

W piśmie z 20.04.2012r pozwana zaproponowała aby (...) zebrał pozostały sprzęt na podstawie wcześniej przesłanych na wszystkie stacje protokołów odbioru a następnie (...) odbierze go protokolarnie w W. (k.187 akt XXVI GC 986/12). W piśmie z 15.05.2012 (k.181 akt XXVI GC986/12 pozwana wskazała na brak zwrotu terminali i swoje uprawnienie do dochodzenia kwot odpowiadających czynszowi najmu za przetrzymywane terminale.

W piśmie z 28.05.2012r. powódka wezwała pozwaną do odbioru sprzętu przedstawiając harmonogram działań (k.344). W piśmie z 21.06.2012r. powódka podtrzymała gotowość przekazania sprzętu, zarzuciła iż pozwana nie odniosła się w żaden sposób do przedstawionego we wcześniejszym piśmie harmonogramu i ponownie wezwała pozwaną do odbioru sprzętu (k.347). W piśmie z 5.07.2012r. powódka ponowiła propozycję przekazania urządzeń przedstawiając harmonogram działań (k.348).

Niewątpliwie protokolarne przekazanie sprzętu wymagało współdziałania obu stron. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko sądu I instancji, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż powódka pozostawała w zwłoce z wydaniem sprzętu. Pozwana wywodziła, że zdarzały się przypadki gdy sprzęt nie został wydany pracownikowi pozwanej, który zgłosił się po odbiór na konkretną stację paliw ale udowodniła zaistnienie tylko jednego takiego przypadku na stacji (...). Po tym zdarzeniu strony podjęły działania zmierzające do odbioru sprzętu przez pozwaną na terenie W.. W tym zakresie brak było ze strony pozwanej stosownego współdziałania Wskazywane w apelacji pismo pozwanej z 1.06.2012r. (k.188 akt XXVI GC 25/13) nie świadczy o istnieniu takiego współdziałania, podobnie pismo z 15.06.2012r.(k.183 akt j. w.), w którym co prawda pozwana wzywa powódkę do zwrotu terminali jednak nie wykazuje, że w jakikolwiek sposób odniosła się do harmonogramu działań przedstawionego w piśmie powódki z 28.05.2012r. W piśmie z 21.06.2012r. powódka nadal zarzuca pozwanej, że nie odniosła się do harmonogramu działań przedstawionego w piśmie z 28.05.2012r.

Powódka nie miała obowiązku odsyłania sprzętu do siedziby pozwanej, bo nie wynika to z umowy stron ani z ustawy. Z samego faktu iż zaprzestała odsyłania sprzętu kurierem nie można czynić jej zarzutu. Pozwana zgodnie z art. 454 k.c. miała obowiązek odebrać sprzęt z siedziby powódki ale na wniosek powódki przystąpiła do odbiorów w poszczególnych stacjach a następnie zrezygnowała z tej formy odbioru jako kosztownej i niedogodnej. W sytuacji gdy pozwana zgodziła się odebrać sprzęt w miejscu niewłaściwym, nie można mówić o opóźnieniu dłużnika, powódka zachowała roszczenie odszkodowawcze z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania na zasadach ogólnych – art. 471 k.c. i nast., które nie zostało objęte zarzutem potrącenia.

Powyższe nie uzasadnia oceny, że to powódka ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wydaniu sprzętu. Nawet jeśli na jednej ze stacji sprzęt nie był przygotowany do odbioru nie ma podstaw do przyjęcia, że dotyczyło to pozostałych stacji paliw. Strony nie mogły porozumieć się co do miejsca zwrotu sprzętu i terminu zwrotu. Jak wynika z zeznań świadka J. W. (k.449) ostatecznie strony znalazły rozwiązanie kompromisowe, sprzęt został zwieziony na stację przy ulicy (...) i tam był odbierany.

Nie budzi przy tym wątpliwości fakt, że powódka nie była zainteresowana przetrzymywaniem sprzętu pozwanej, bo z chwilą rozwiązania umowy o współpracy stał się dla niej bezużyteczny i nie korzystała z niego.

W świetle powyższych okoliczności, w ocenie Sądu Apelacyjnego, pozwana nie udowodniła, że powódka popadła w opóźnienie z wydaniem sprzętu. Dług niepieniężny jest tzw. długiem odbiorczym, co oznacza, że wierzyciel powinien zgłosić się u dłużnika w celu odebrania, na swój koszt i ryzyko, przedmiotu świadczenia. Pozwana nie udowodniła, że w konkretnym dniu zgłosiła się do siedziby powódki po odbiór 82 zestawów do obsługi kart płatniczych i że

dokonanie odbioru nie było możliwe. Dlatego, zarzut potrącenia należności za korzystanie przez powódkę z terminali po rozwiązaniu umowy najmu prawidłowo nie został przez sąd I instancji uwzględniony.

Zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego okazały się bezzasadne. Apelacja nie zawiera zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji co do prawidłowości naliczenia przez powódkę odsetek ustawowych za zwłokę od płatności dokonanych po terminie, zatem w tym zakresie stan faktyczny ustalony przez sąd I instancji jest wiążący.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i z mocy art. 385 k.p.c. oddalił ją. O kosztach procesu za I instancję Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z wynikiem sporu, w oparciu o art. 98 par. 1 i 3 k.p.c.

Ewa Kaniok Przemysław Kurzawa Alicja Fronczyk